

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně **R. Č.**, zastoupené JUDr. Jindřichem Erlerem, advokátem se sídlem Most, Moskevská 1/14, proti žalované **Policii České republiky, oddělení cizinecké policie v Mostě**, se sídlem Most, Moskevská 1/14, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 11. 2003, č. j. 15 Ca 217/2003 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta JUDr. Jindřicha Erlera **se určuje** částkou 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení usnesení Krajského soudu ze dne 3. 11. 2003, č. j. 15 Ca 217/2003 - 33, jímž byla podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnuta její žaloba proti potvrzení žalovaného ze dne 3. září 2003, č. j. SCPP-701/UL-VIII-01-2003 s odůvodněním, že se jedná o úkon předběžné povahy vyloučený ze soudního přezkumu podle ust. § 68 písm. e), § 70 písm. b) s. ř. s. Žalovaný napadeným úkonem potvrdil, že žalobkyni odmítl ověřit pozvání pro A. Č. a N. Č., státní příslušníky Ruska.

V kasační stížnosti stěžovatelka označila rozhodnutí soudu za nezákonné a konkrétně namítla, že podala u žalovaného k ověření dvě pozvání k návštěvě České republiky

k soukromým účelům, a to pro nezletilého syna svého manžela a pro bratra manžela k doprovodu dítěte. Pracovník žalované jí sdělil, že musí předložit 63 800 Kč k prokázání majetkových poměrů, to odmítla a reagovala prohlášením o svých příjmech. Na to jí bylo dne 3. 9. 2003 sděleno, že pozvání nebude ověřeno. Podanou žalobu soud odmítl a tím podpořil nezákonné jednání žalovaného. V kasačních důvodech pak odkázala na znění své žaloby a doplnila, že podle jejího názoru ověření pozvání k návštěvě České republiky nemůže být podkladovým úkonem. Řízení o ověření pozvání je samostatným správním řízením, které se zahajuje a je vedeno se zvoucí osobou, která je účastníkem tohoto řízení. To, že ověřené pozvání pak pozvaná osoba použije ke vstupu, resp. k získání víza, je pouze použití tohoto pozvání. Pozvaná osoba také není účastníkem správního řízení o ověření pozvání. Za pokladový úkon ve vztahu k rozhodnutí o vstupu může být považován úkon vůči pozvanému cizinci, nikoliv zvoucí osobě. Nelze ani argumentovat tím, že ze soudního přezkumu je vyloučeno rozhodnutí o odepření vstupu na území ve smyslu § 171 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., neboť je nelze vztáhnout na případ nezletilého dítěte vstupujícího na území za účelem návštěvy jednoho z rodičů nebo za účelem sloučení rodiny, neboť tím by došlo k porušení práv rodičů i dítěte zaručených Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod i Listinou základních práv a svobod. Z těchto důvodů navrhuje zrušení usnesení krajského soudu i správního rozhodnutí žalované ze dne 3. 9. 2003 a uložení povinnosti žalované ověřit „Pozvání k návštěvě České republiky udělená stěžovatelkou jejímu nevlastnímu nezletilému synu N. Č. a jejímu švagrovi A. Č.“.

Žalovaná v písemném vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na vyjádření k žalobě, žádný návrh nečinila.

O důvodech kasační stížnosti, které odpovídají ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., Nejvyšší správní soud uvážil následovně:

Ověřené pozvání je dokladem, který je cizinec podle § 5 písm. a) bodu 3. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu“) povinen předložit při hraniční kontrole (pokud nedoloží doklad o zajištění prostředků k pobytu na území). Jeho nedostatek vede k odepření vstupu na území podle § 9 odst. 1 písm. a) cit. zákona. Rozhodnutí o odepření vstupu je podle § 171 písm. b) zákona o pobytu vyloučeno z přezkoumání soudem. Se stěžovatelkou lze souhlasit v tom, že její žalobou napadený úkon žalovaného není podkladovým úkonem ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s. Za úkon správního orgánu předběžné povahy, vyloučený ze soudního přezkumu (a tedy ve smyslu § 68 písm. e) s. ř. s. nepřipustný) lze považovat pouze takový úkon, který existuje a je předběžný ve vztahu k dalšímu, konečnému rozhodnutí zákonem předpokládanému. Tak tomu v daném případě není. Důvodem rozhodnutí o odepření vstupu cizinci je nepředložení ověřeného pozvání.

Pozváním podle § 15 zákona o pobytu se zvoucí osoba zavazuje k úhradě nákladů zde výslovně uvedených a toto pozvání podle § 164 odst. 1 písm. k), odst. 2 zákona ověřují orgány cizinecké policie postupem podle § 180 zákona. Toto ustanovení upravuje náležitosti pozvání a povinnost policie pozvání ověřit do 7 pracovních dnů ode dne podání žádosti. Odepřít ověření pozvání lze v případech uvedených v § 180 odst. 5 zákona o pobytu (mj. i z důvodů neprokázání schopnosti splnění závazku podle § 15). V případě odepření ověření pozvání policie podle § 180 odst. 6 zákona o pobytu tuto skutečnost zvoucí osobě sdělí a na žádost jí tuto skutečnost bez uvedení důvodů písemně potvrdí.

Pozvání je tedy listinou sepsanou zvoucí osobou a obsahující stanovené náležitosti, kterou policie ověří v případech, že neshledá důvod pro odepření ověření. Ověření policie je tedy určitým osvědčením zákonem předpokládaných podmínek, za nichž lze na pozvání vstoupit na území republiky. Nejde tedy o rozhodování o právech či povinnostech zvoucí osoby ve smyslu § 1 zákona č. 71/1967 Sb., o žádosti o ověření se nevede žádné správní řízení, správní řád je výslovně vyloučen ustanovením § 168 zákona o pobytu. Pokud orgán policie ověření žádosti odepře, tedy odmítne osvědčit splnění podmínek, nevydává o tom rozhodnutí, pouze tuto skutečnost žadateli sdělí, případně na žádost písemně potvrdí. Tak tomu bylo i v daném případě. Stěžovatelka předložila žalovanému dne 25. 8. 2003 pozvání pro dva cizince k ověření, žalovaný jí sdělil, že žádosti neověří, tuto skutečnost uvedl záznamem na žádostech a o tom, že žádosti nebyly ověřeny, vydal stěžovatelce písemné potvrzení dne 3. 9. 2003. Žalovaný nevydal žádné rozhodnutí, pouze neprovedl požadovaný úkon, a o této skutečnosti vydal potvrzení. Potvrzení má význam pouze pro zjištění, že žalovaný odmítl ověření a že se tedy nejedná o jeho nečinnost. Toto potvrzení není úkonem správního orgánu zakládajícím, měnícím, rušícím nebo závazně určujícím stěžovatelčina práva či povinnosti (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), není tedy rozhodnutím ve smyslu § 70 písm. a) s. ř. s. Správní úkony, které nejsou rozhodnutím, jsou vyloučeny ze soudního přezkoumání, tudíž žaloba proti nim je podle § 68 písm. e) s. ř. s. nepřijatelná. Nepřijatelný návrh soud podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítne.

Nejvyšší správní soud se sice plně neztotožnil z argumentací užitou krajským soudem ohledně charakteru přezkoumávaného potvrzení, neboť nesdílí názor, že jde o správní úkon předběžné povahy, ale zaujal názor, že toto potvrzení vůbec není rozhodnutím ve smyslu soudního řádu správního, ovšem v obou případech jde o nepřijatelnost žaloby ve smyslu § 68 písm. e) s. ř. s. mající za následek odmítnutí návrhu podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle těchto ustanovení krajský soud také postupoval a není na místě jeho rozhodnutí zrušit a žalobu odmítnout pouze na základě zčásti jiné právní argumentace.

Pokud jde o věcné námitky proti postupu žalovaného, nelze se jimi za zjištění důvodného odmítnutí žaloby zabývat; lze jen připomenout, že je věcí stěžovatelky, jakou právní cestu prosazení svých tvrzených práv zvolila.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Za takové situace není třeba se zabývat návrhem stěžovatelky na uložení povinnosti žalovanému, lze jen připomenout, že daný požadavek neodpovídá pravomoci Nejvyššího správního soudu v řízení o kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ust. § 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.; stěžovatelka neměla v řízení o kasační stížnosti úspěch a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci náleží odměna za jeden úkon právní služby ve výši 1000 Kč a 1x 75 Kč jako náhrada hotových výdajů (§ 11 odst. 1 písm. b/, § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů), celkem 1075 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci ve stanovené lhůtě vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. 2. 2005

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu